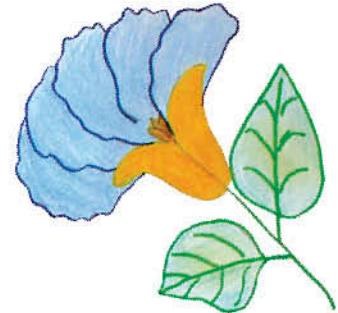

Олександра Гащенко

(16 р., ЗОШ I-III ст. №1, м. Дубно, Рівненська обл.)

Ціна перемоги...

(скорочено)

Бойове хрещення...

Я сиділа у запиленому фургоні, оточена хлопцями, єдина дівчина серед усіх, нікого раніше у своєму минулому житті я не знала, але це й не дивно: з'їхались ми з усіх кінців Рівненської, Волинської, Івано-Франківської, Львівської та Тернопільської областей. Двадцять троє молодих людей, не рахуючи командира – лейтенанта Федорова – і двох водіїв – старшого прaporщика Мацюка і прaporщика Сиваша, – усі дуже різні, але об'єднані одним завданням – зберегти нашу незалежну Україну – ми їхали у Донецьку область, яка назвала себе ДНР. Ідіти, нічого сказати не можна, скільки вже українців полягло і скільки ще поляже тільки через бажання хворого московського Царя володіти світом, і розпочав він з нас. Зараз нас везуть у непримітному сіреневому запиленому фургоні, який тихо тарахкотить по дорозі серед пустельних полів, які раніше пахнули свіжим колоссям та квітами. Пройшло вже п'ять місяців після початку військових дій на сході України, але здавалось, що все розпочалось тільки вчора...

Запитаете, як я опинилася тут? Дуже просто: після відкриття цих пекельних воріт я пішла добровольцем у наш військомат, спочатку мене брали на сміх, потім відмовляли близькі і друзі, вони казали: «Немає чого робити дівчині на полі бою!» або «Війна – це діло чоловіче!», але нікому так і не вдалось мене відмовити, тому мене і ще чотирьох хлопців з Дубна та навколоишніх сіл – Верба, Івання та Панталія – відіслали на навчання до нашого Тучинського полігону. Що приховувати, витримати цілий день на пекучому сонці – діло було просто неймовірне, враховуючи ще й масу автомата, каски та бронежилета.

Кожен із нас пройшов перевірку на силу та витривалість, багато з нас падали і непритомніли, дехто не міг піднятися наступного дня. Особисто мені було дуже важко витримати ці всі навантаження, щодня крос, щодня стрільба з автомата, а наступного дня страшенно болять тріцепси і біцепси, прес і ноги, а скільки разів я пекла пальці, скільки разів не могла встати після тренувань з рукопашного. Та все ж день за днем, тиждень за тижнем ми почали звикати до цього ритму, вставати з кожним днем ставало все легше, автомат і броня вже не були такими важкими, а удари на тренуваннях з рукопашного вже здавались дитячою забавкою, і тоді ми почули, що творилось там, куди ми пішли добровольцями. Ні, ніхто не розповідав нам ніяких жахів, просто ми почули з перших вуст п'ять слів:

– Там дуже важко і страшно!

І всі ми чомусь зрозуміли, що те, що показують по телевізору, лише квіточки, а ягідки там, попереду, за півтори тисячі кілометрів від нас, на кордоні з «імперією зла»! Але ніхто не здригнувся, ми знали, чого хочемо і за що боремось, тому ми були готові до всього.

* * *

Правду кажуть, що найстрашніше – це очікування, ось що всі ми засвоїли, адже поки ти ідеш, тобі здається це якимось фільмом жахів. Через брудне, запітніле віконце ти помічаєш одну і ту ж похмуру картину: зруйновані будинки, «спалену» землю, дивно похилені дерева, сіре безсоняче небо. Як же ж захід відрізняється від сходу: наші маленькі села не можна навіть порівнювати із великими селами сходу. Майже повсюди старі потріскані будинки, лише де-не-де видно пластикові вікна і доглянуті подвір'я. Тут зовсім інше повітря і зовсім інше життя у людей...

Більше говорити було не потрібно, я зрозуміла, що вороги попереду, тому застібнула бронік, який так і не знімала від самого в'їзду на небезпечну територію, автомат лежав у мене на колінах заряджений, але на запобіжнику. Зібрали волосся і ще раз перевіривши все, я перевела автомат у бойовий режим. Ми їхали і знали, що через декілька хвилин розпочнеться пекло, але ми помилилися...

Як сильно ми помилилися: те, що ми уявляли, те, що нам розповідали, те, що ми бачили, – це все ніщо порівняно з тим, що розпочалось, коли ми під'їхали до посту різак. Спокій дрімаючої землі було порушене – і залунали крики, постріли і вибухи. Я пам'ятаю, як ми всі висипали з фургона зі словами лейтенанта: «Смерть москальській гниді!», як він падав додолу, коли куля вилітала з його черепа, несучи за собою мозок і криваві крапельки, як з кабінки водія вивалювалось тіло мертвого першого водія, як другого витягнули і прирізали наче свиню, як на мене налетів високий чоловік із чорними злими очима, і як він падав на спину із здивованим виглядом, як я робила перезарядку і вистрілювала у чергового москаля, як мої товариши бігли поруч зі мною і вбивали, але ми вбивали не людей, а виродків, пам'ятаю очищення нашої країни від сміття, але раптом все закінчилось, точно так само швидко, як і розпочалось.

13-а ударна...

Так дивно, коли ти – у центрі уваги, коли на тебе дивляться, як на якусь дивовижу. Саме так я почувала себе, коли нас привіз військовий конвой: якимось експонатом або ще гірше – зрадником, військовим злочинцем, якого відправили під трибунал, але у поглядах солдатів я не відчувала осуду, звичайне здивування і, можливо, якесь захоплення.

Наших товаришів відправили у медпункт, а мене і Дока відразу відвели до полковника, розмова розпочалась не дуже приемно...

– Ми втратили своїх бойових товаришів і старшину, прошу зібрати невеличкий мобільний загін, щоб забрати тіла загиблих, не хочу, щоб їх розклювали ворони, вони не заслуговують на це, – сказала я.

* * *

Сама того не очікуючи, я прийшла до хлопців з 13-ої ударної, мені хотілось познайомитись з нашими майбутніми товаришами по зброй. Як виявилось, про мене і Дока тут вже чули...

...Через хвилину вся наша команда була вже у палатці полковника, де він стояв при параді і чекав на нас.

– Бажаю здоров'я! – промовив полковник до нас.

– Бажаємо здоров'я, товаришу полковнику, – прогуділи ми у відповідь.

– Я з великим задоволенням хочу оголосити вам, 13-а ударна, що зверху прийшов наказ на підвищення рядового Доміно і рядового Нечипоренка до звання молодшого сержанта!

Зрада, або ціна перемоги

Пройшло вже майже три місяці з того часу, як я приїхала на схід звичайним рядовим з нульовим досвідом, не знаючи нікого, окрім Дока, але все змінилось, коли я вступила до 13-ої ударної розвідгрупи. Тут я знайшла друзів і нову сім'ю, тут я знайшла себе...

За ці три місяці завдяки Пастуху (моєму обожнюваному командиру) Дока три рази підвисили у званні, а мене чотири, від звичайних рядових ми дослужились до прaporщика і старшого прaporщика, наша 13-а ударна виконала близько сотні найрізноманітніших спецоперацій. Що ми тільки не робили: супроводжували вантажівки зі зброєю, знищували колони ворога, підривали ворожі блокпости, зачищали села, ліквідовували москальські розвідгрупи, а скільки ворожих диверсантів було вичислено та «знято» – і це далеко не весь список. Пастух намагався брати на спецоперації більше мене і Дока, щоб ми швидше отримували досвід і нові звання, і йому це прекрасно вдавалось. За останні три місяці я отримала просто колosalний досвід з ліквідації ворогів, але ці знання водночас і лякали, і радували. Також за наказом командира молодший лейтенант Прищепа або, по-простому кажучи, Прищ навчив мене «мистецтву» ведення допиту. Багатьом людям відразу спадають на думку бальові методи, через це можна відразу подумати, що для допиту потрібні сталеві нерви, адже ти ламаєш пальці і ребра, вибиваєш зуби, використовуєш паяльну лампу і електрику, засовуєш під нігти голки, а згодом ще й відриваєш їх – картина жахлива, та, на щастя, до таких методів нам не доводиться вдаватись, адже сталево холодний і спокійний голос краще цих старих методів, а яскраво змальовані наступні картини і декілька ударів по зубах – і москалі самі відкривають всі карти, але навіть таке буває дуже рідко, тому що нам майже ніколи не ставлять задачу виловити когось для допиту, тільки чиста ліквідація. Та все ж одного разу я б із задоволенням замучила до смерті зрадника, якщо б ми тільки знали, що станеться через тиждень після Нового року...

Цей день ми запам'ятали як найгірший день у нашему житті, адже цього дня нас зрадили, нас зрадило наше керівництво, але розповім все спочатку...

Дев'ятого січня о 18.00 полковник Журавльов викликав усіх нас до себе, звичайно, нам ніхто нічого пояснювати спочатку не став, тому, як вже повелось, всі чекали зустрічі з полковником.

– Товаришу полковнику, 13-а ударна розвідгрупа за вашим наказом прибула! – відрапортував Пастух, коли ми прийшли до полковника, тоді ж всі і помітили трьох генералів.

– Вільно! Сідайте, – відказав Журавльов і показав на стільці, коли ми розсілись, він продовжив: – Як ви вже помітили, до нас приїхало керівництво: генерал-лейтенант Дятлов, генерал-майор Зубов і генерал-лейтенант Максимчук. У них є до вас розмова, прошу, товариші генерали, ваша черга!

– Ми просто приголомшені вашими результатами за останній час, саме тому ми хочемо звернутись до вас з проханням: за даними контррозвідки, через 10 днів з Росії мають переправити 7 боєголовок, радіус ураження яких 20 км², це хімічні боєголовки, тобто ви самі розумієте, що станеться, якщо їх запустять, – сказав вже раніше представлений нам генерал Максимчук.

– У боєголовках сильнодіючі отруйні речовини, наскільки я розумію, хіба таким не мають займатись спеціальні противімічні бригади? – здивувався Пастух.

– Ви праві: якщо б їх застосували, цим займались би вони, але річ у тому, що нам потрібно не дати запустити ці боєголовки, тобто потрібно не дати ворогу їх доставити до Краснодона, з якого, за нашими даними, вони будуть запущені, – віправив командира Зубов.

– Ну добре, а якими ОР оснащені боєголовки? – запитав Прищ.

– Нам вдалось дізнатись, що 2 боєголовки будуть з іпритом, 2 з зарином, 2 з Бі-Зетом, а одна з якоюсь новою отрутою, її хімічний склад нам, на жаль, невідомий, але це не настільки важливо, ваша місія – перехопити фургончик з цими боєголовками, – промовив третій генерал.

– Ні, це якраз дуже важливо! Я маю знати, на що наражаються мої хлопці і що ми маємо з собою мати для збереження нашого життя, якщо будуть пошкоджені боєголовки! – роздратовано відказав Пастух і відразу глянув на мене, а я лише легко кивнула головою.

– Тобто ви беретеся за це завдання? – перепитав Дятлов, глянувши на двох інших генералів.

– Коли керівництво приїжджає з таким проханням, ми не маємо права відмовитись, тим більше коли від цього залежатимуть сотні життів українців! – промовив Пастух, він знову, що всі з ним згідні, саме тому говорив так впевнено.

Журавльов тихо потягував чергову цигарку, сидячи за столом і слухаючи нашу розмову, хоча коли Пастух дав згоду на це завдання, полковник дещо збентежився, але потім, як би й нічого не сталося, продовжив курити.

– Ми дуже вам вдячні, капітане Пастухов, і вам, 13-а ударна! – промовив Дятлов і встав, протягнувши руку нашему командиру.

– Служимо Батьківщині! – зірвались ми з місць, а капітан потиснув протягнуту руку.

- Які деталі вам необхідні для виконання цього завдання? – запитав генерал Максимчук, коли ми знову присіли.
- Скільки фургонів і бойовиків будуть супроводжувати вантаж? – запитав командир.
- Три, – коротко відказав Дятлов.
- Три фургони? – перепитав Пастух.
- Три бойовики, – відказав Дятлов.
- Тобто? Ви хочете сказати, що такий дорогоцінний вантаж будуть супроводжувати тільки три бойовики? – запитав Пастух і переглянувся з нами, ми були шоковані.
- Так, вороги вирішили, що про це ніхто не дізнається, і тому хочуть переправити боєголовки у звичайному Opel Vivaro, троє бойовиків будуть їхати під виглядом звичайної туристичної сім'ї, так нам доклада наша контррозвідка! – відказав Дятлов.
- Товаришу генерал, вам не здається це абсурдом? – промовив полковник, якого така заява генерала також шокувала.
- Ні, у такій справі важлива прихованість, а група вантажівок викличе підозри, навіть наше керівництво у такій ситуації проголосувало б на користь меншої кількості людей і невеличкого ризику, тим більше, хто стане обшукувати фургон, у якому додори набито туристичного обмундирування, – відказав мовчазний Зубов.
- Тоді для чого вам наші хлопці, обшукайте фургон при в'їзді в країну і розстріляйте ворожих диверсантів, для чого наші? – не відступав полковник.
- Вони мають зробити це по дорозі, а ніяк не на кордоні чи при в'їзді в Україну, по дорозі, ви це розумієте, все має виглядати, ніби «туристів» убили свої ж! При такому розкладі має заворушитись Америка і ЄС, одним словом, для цього потрібні найкраці! – відказав Дятлов.
- Ну якщо потрібні краці, будуть краці. Капітане Пастухов, у тебе є ще якісь запитання? – мовив Журавльов, а, прочитавши відповідь по очах капітана, продовжив: – Забирай своїх хлопців, вибачай, Доміно, ви вільні!
- Служимо Батьківщині! – відказали ми і вийшли з палатки.
- Повернувшись шоковані у табір, ми почали готовувати вечерю, хоча бажання їсти не було, і тут я не витримала:
- Хтось щось розуміє!? – grimнула я тарілкою об стіл.
- Ві, заспокойся, – промовив Сава.
- Мать вашу, я просто хочу зрозуміти, що оце означає, приїхали три нахабні рила і триндять незрозуміло що! – ричала я.
- Ві, заспокойся, – промовив Док, – тобі, може, заспокійливого?
- Та не заспокоюйте її, у неї міцні нерви, за нас всіх покричить і заспокоїться сама, та мать вашу, я сам нічого не розумію! – grimнув Пастух кружкою, і всі відразу звернули на нього увагу. – Не дивіться на мене так, ніби вам

все зрозуміло, як сказала Ві, приїхали три генеральські пики, які ні грама не розуміються на стратегії, і починають нам тут на вуха вішати всяку лапшу!

– Так чому ти погодився? – здивувався Прищ.

– Мені їх що, послати треба було? – зирнув на нього капітан, і настала гробова тиша, а потім всі дружно заїшли сміхом.

– Ну й накласти на них, може, ще й по зірочці заробимо, а, Пастуше, прокачав ти наших новачків класно, може, й за нас і за себе візьмешся? – засміявся Сорока.

– Ну тепер я за всіх разом візьмусь! – розсміявся капітан, і на цій веселій ноті ми полягали спати.

Тиждень ми розробляли план і готовалися «моментально» одягати ЗЗК. На прохання Сави. Журавльов дістав йому 4kg С-4 (не уявляю, як йому це вдалось), на восьмий день ми перемістилися у потрібну зону і ще раз детальніше оглянули кожен сантиметр дороги, на якій все мало статись, ми так і залишилися ночувати тут, поставивши у гущавині дві тримісні палатки, притиснувшись одне до одного вночі, разом чекаючи на потрібний нам день...

Час проминув швидко, було холодно, але нашій команді до цього було байдуже, адже ми були разом, а Росія досі не отримала нашої поразки й ніколи її не отримає, бо ми єдина сім'я...

– Ві, все зібрано? – десь по обіді запитав Пастух, підійшовши до мене.

– Так, усе зібрано й упаковано, нам залишається лише виконати поставлене завдання і звалити звідси! – відказала я, вставши і глянувши на упаковані сумки.

– Добре, але перенеси їх поближче до дороги, адже у нас не буде часу повернатись за ними! – усміхнувся він, я лише кивнула. – Ну що, дівчатка, через дві години білий Opel Vivaro буде у нас, робимо все швидко і чисто, готові?

– Так, – відказали всі і продовжили займатись своїми справами, а я взялась за сумки, коли Швед підійшов до мене.

– Ві, давай допоможу, – промовив він і взяв дві сумки.

– Ну давай, я не проти, а то чотири сумки у руки не влазили, а ти знаєш, я не люблю по десять разів ходити, – усміхнулась я і, взявші дві останні сумки, понесла.

– Ну да, у цьому вся ти! – усміхнувся Швед і попрямував за мною.

Під нашими ногами не зламалась жодна гілочка, жоден птах не злетів, і весь шлях ми так і не обмовились, а коли поверталися, то Швед все ж мовив:

– Знаєш, Ві, а у мене для тебе подарунок.

– Який? І за що? День народження у мене тільки влітку.

– Не за що, а для чого, думаєш, я не знаю, що ти мої ножі вночі береш і тренуєшся метати, леза мені потупила, – усміхнувся він, а я застигла на місці і залилась рум'янцем (давно вже намагалась навчитись як він метати ножі, але результати досі були нульові). Швед дістав із нагрудної кишені невеличкий згорток: – Та годі тобі, я давно помітив і не злюсь, просто треба було сказати, я б навчив, а тепер відкрай, – усміхнувся він, передавши мені згорток.

Я бачила багато ножів, але цей був просто шикарним: гострий ніж з майстерністю наточений, мені здавалось, що, лише доторкнувшись, вже поріжешся, а саме лезо гладеньке і відполіроване до бліску, мабуть, кращого подарунка не існує.

– Дякую, дякую, Швед, і вибач, що брала твої ножі, – усміхнулась я і обняла його, він мені як старший брат. – Ти навчиш мене метати?

– Із задоволенням! Але не зараз, Пастух вже, мабуть, зачекався!

– Так, ідемо, а то ще влетить.

І ми пішли, коли ми повернулися, Пастух трохи побурчав (але був то б не він), та все ж нам не влетіло від капітана, ми перемістились до дороги і почався довгий і нудний процес – очікування.

Проходив час, а я починала відчувати тривогу, напруженість росла, і кожен із нас відчував її. Здавалось, таке елементарне завдання, але щось не давало мені заспокоїтись і настроїтись, атишина ще більше притягувала, як кажуть моряки: «Затишня перед бурею»? Всім нам це все менше і менше подобалось, атиша й очікування тиснули на мозок, і найгірше було те, що коли на горизонті з'явився наш Opel Vivaro (номери його ми засікли через бінокль), тривога лише збільшилась, а не пропала, як завжди було зі мною. Пастух почав відлік:

– Десять, дев'ять, вісім, сім, п'ять, чотири, три, два... Пішли!

Спрацював перший детонаційний пристрій перед самим капотом Opel Vivaro, машина різко зупинилась, а ми вибігли з кущів і направились до «потерпілих».

– З вами все гаразд? – запитав Пастух, підбігши до машини.

– Да, что это было? Вы кто? – запитав переляканій водій.

– Ми розвідгрупа, не турбуйтесь зараз проходять навчання, тому, можливо, спрацювала одна з загублених мін. Я відправлю своїх людей оглянути найближчу територію, ви не спішите? – промовив капітан, поки все йшло за планом, Швед непомітно прослизнув до задньої частини машини.

– Да, конечно, мы будем очень благодарны вам! – відказав водій.

– Сорока, Прищ, підіть огляньте дорогу, ну а вам краще від'їхати звідси, щоб не на дорозі, так буде безпечніше для вас! – відказав Пастух, хлопці пішли по дорозі уперед, а ми чекали на Шведа, і нам пощастило: він повернувся через дві хвилини, це був сигнал для мене.

– Капітан, та у них колесо заднє пробите, потрібно його замінити! – прокричала я.

– Ой, как это пробитое? – здивувався водій.

– У вас є запаска? – запитав Сергій.

– Что, что? – перепитав водій.

– Капітан, – задихано промовив Сорока, хлопці щойно повернулися, – мін не знайдено, постраждалі можуть продовжити свій шлях!

– Молодці! Товариші постраждалі, кажу: запасне колесо у вас є, мої хлопці замінять його, а вас поки що

огляне наш лікар, – усміхнувся капітан, мені ставало все гірше і гірше, хоча все йшло так, як ми і планували, я з хлопцями стояла віддалік і ніби споглядала небо, чекаючи на наказ командира.

– Да, конечно, сзади в багажнике!

– Ви не турбуйтесь, мої хлопці майстри на всі руки, зроблять все дуже швидко! Виходьте, Док, оглянь їх! Хлопці, за роботу! – промовив капітан.

Всі, окрім мене, слухняно пішли до дверей, я підійшла до капітана, по плану ми зачищали людей, а хлопці шукали боєприпаси.

– Ту-ду-ду-ду-ду, – почулось із задніх дверей.

– Пастух, заса..! – хтось закричав з наших і відразу замовк.

Постріли автомата заложили вуха, я, не думаючи, розстріляла водія і двох «туристів», які встигли вийти: жінку і пацана років 23, їх кинулась слідом за Пастухом, а за мною побіг Док до задніх дверей, біля яких лежали криваві трупи наших.

– Пастух! Граната! Забирай наших! – почула я останній крик Сави, коли капітан рвонув мене за бронік в іншу сторону.

Програмів вибух, нас відкинуло на декілька метрів, вуха заклало, плече почало страшно боліти, тепла кров полилась на очі, тоді темнота і блаженство...

– Тут так тепло, – тихо промовила я і тоді побачила силуети Сави і Шведа. – Сава, Швед, ви також це бачите?

– Йди до нас, Доміно, тут добре, тут тепло! Ми своїх не кидаємо! – тихо промовили вони.

Їхній солодкий голос манив мене і справді було так тепло, я зробила один крок, але раптом хтось рвонув мене за руку і прокричав на вухо:

– Ві! Ти чуєш мене? Розплющ очі! – я обернулась, це кричав капітан.

Розплющувати очі було боляче, ніколи не думала, що такий біль можливий, повіки здавались налиті свинцем, ще й якась неприємна плівка покривала чоло й очі, через що шкіра натягувалась, але через біль я все ж прівідкрила праве око, наді мною схилилось лице капітана.

– Що сталося, капітан? Чому так болить голова й очі? – запитала тихо я.

– Зараз, чекай, – він дістав фляжку з водою, дістав аптечку і почав мені промивати лоба.

Через декілька хвилин мені більше нічого не заважало розплющити очі повністю, що й я і зробила, а тоді піднялась із землі, хоча краще б я цього не робила, те, що я побачила, передати словами страшно. Від поганої машини мало що залишилось, а навколо неї у вогні проглядались безліч тіл, вони палали, а сморід, який витав у повітрі, викликав у мене блювотні потяги, але я стримала себе.

– Пастух, де наші? Що взагалі сталося? – запитала я, мені ніколи ще не було так страшно, як зараз.

– Ві, їх більше немає, нас чекала засада! Нас розвели, як останніх лохів! Більше нікого не залишилось! – відказав Пастух і сів поруч зі мною, я вперше бачила, як він плаче.

На його брудному, заляпаному кров'ю обличчі я виразно бачила крапельки води.

– Як немає? Де Док? Він біг за нами! Пастух, де Швед, де Прищ, де Сорока, де Сава? Капітане, де вони? – злякано закричала я і не помітила, як сльозинки самі покотились з куточків очей.

– Ві, їх більше немає, нікого більше немає... Вони всі мертві... – тихо відказав він і глянув на мене.

Мое розбите об землю лице більше нічого не виражало, я нагадувала білу стіну лікарні, й навіть бруд не давав кольору обличчю. Сльози все частіше падали на землю, зуби застукотіли одні об одні, я переляканими, мабуть, дитячими очима дивилась на Пастуха, а він не знав, що сказати, тому просто обійняв мене, обійняв міцно, притис до грудей, як власне дитя, і не відпускати ще декілька хвилин, а коли відпустив, я більше не плакала, я мовччи встала і почервоніла вся від зlostі. Злоба бушувала у мені, хотілось кричати і вбивати, капітан зрозумів мене без слів, адже у нас були однакові думки. Нас зрадили, і зрадило наше ж керівництво, вони послали нас на неминучу смерть.

Я тільки побачила тіло Дока, серед тієї пожежі, одне тіло за десять кроків від мене лежало неушкоджене, я повільно підійшла до нього і впала навколошки, мій друг з Дубна, єдина частинка рідного дому лежала тут мертвa з неприродно вивернутою головою. Пастух підійшов до мене і поклав руку на плече.

– Ві, вставай, треба йти, треба забиратись звідси!

– Ні, їх треба поховати! Треба забрати їх! Поховати по-людськи! – не вставала я, продовжуючи дивитись на труп друга.

– Ві, вставай! – брав мене за руку капітан, а я продовжувала дивитись на тіло і постійно виривала руку. – Старший прaporщик Віра Квасюк, встати!

Я врешті встала, глянула на Пастуха, він, здавалось, постарів на років десять, його погляд був повний болю, повний жалю, повний зlostі!

– Якщо ми зараз загинемо, то вони всі померли марно, ти чуєш мене, Ві, ми маємо йти, – промовив він, і ми пішли, а за нашими спинами палали тіла наших друзів.

– Хлопці, ми помстимось за вас! – тихо промовила я, кинувши останній погляд на вогонь.

Я і Пастух добрались до нашого посту через чотири дні, ми обминали всі пости, пробиралися виключно через гущавину дерев, але все ж дістались «додому». Потрібно було бачити обличчя хлопців, коли ті помітили нас. Всі збігались, щоб подивитись на нас, але ніхто навіть не подумав ставити запитання чи зупинити нашу двійку, хоча, видно, хтось побіг до Журавльова, адже той вилетів із свого намету і побіг у нашу сторону. У нього на очах блискіли сльози, коли він побачив нас живих.

– Ви живі! – обнімав полковник нас. – Що сталося, ми не могли з вами зв'язатись ці останні дні?

– Полковнику, генерали ще тут? – запитав Пастух і глянув на мене, я кивнула.

– Так, а що? Стоп, що таке? – запитав полковник, відповідь він прочитав по наших очах, і тому крикнув всім. – Розійтись, тут вам не шоу! Пастух, Доміно, йдемо у палатку!

Всі розійшлися і зайнялися своїми справами, а ми вирушили до намету.

– Невже зрада? – тихо запитав полковник у нас, ми тільки кивнули, тоді Журавльов дістав рацію і продовжив.

– Лейтенант Короткий, запросіть, будь ласка, товаришів генералів у мою палатку, передайте їм, що 13-та ударна повернулась із завдання.

– Слухаюсь, товаришу полковнику, – пролунало з рації.

Я зняла автомат з плеча і перевірила його боєготівність, так само вчинив і Пастух, полковник зробив вигляд, що не бачив цього. Через п'ятнадцять хвилин прийшли генерали, я навіть і не подумала встати, як і капітан. Він прямо з «порогу» наставив на них автомат і сказав:

– Ну і що ви мені скажете, товариші генерали? Які хімічні боеголовки мали перевозитись, двадцять різакмоскаляк? А? Це ваші хімічні боеголовки?

– У якому тоні ви говорите з нами, капітан? – запитав Максимчук і хотів зробити крок, але я вистрілила прямо йому під ноги.

– Стій на місці, сука, і відповідай на запитання, а то наступна куля полетить у голову! – рявкнула я.

– Ні, це все запланована спецоперація! – відказав Зубов.

– Що? Що, генерал? Чому я про це дізнаюсь останнім? – закричав полковник, генерали так і не ворухнулися з місця.

– Ця спецоперація мала показати, чи готові наші солдати воювати, наскільки я розумію, це всі, хто вижив, двоє з семи, це дуже поганий результат! – відказав Дятлов.

– Тобто що виходить, мої хлопці загинули марно, це була ваша дурна спецперевірка? – перепитав Пастух.

– Так, це спецперевірка, ви її не пройшли, а ваші хлопці полягли не марно, навіть не думайте, це ціна перемоги, це жертви війни, капітан! – промовив Дятлов, за що скопив кулю у лоб від Пастуха.

– Та це трибунал! Ви вбили офіцера, старшого за званням! Це, це – ЗРАДА! – закричав Максимчук, а Зубов стояв приголомшений з відкритим ротом і очима по п'ять копійок.

Я навела автомат на голову Зубова і плавно натиснула на спусковий гачок, куля плавно полетіла прямо у голову генерала, і через секунду він вже лежав і стікав кров'ю.

– Арештуйте їх, полковнику, це трибунал, а наша спецоперація була спланована заради України, це, це ціна перемоги! – зажаєвшись промовив Максимчук.

– Ні, ось це ціна перемоги, покидьок! – відказав полковник і промовив до нас з Пастухом. – Кінчайте з ними, а потім влаштуйте вибух якогось приміщення, скажемо – нещасний випадок!

Двічі повторювати не довелось, малий генерал поліг поруч зі своїми старшими братами від нашої руки, полковник розповів усім про те, що сталося, і нас усі підтримали, а коли вибухнуло приміщення, у якому спали генерали, усі допомагали хто чим міг, хто приніс ще трішки дров, хто підливав олії чи спирту, всі насолоджувались великим вогнищем, окрім нас з Пастухом. Нам солідше не стало жити після смерті генералів, адже хлопців нам однак не повернути, але приємно було знати, що я стримала клятву і хлопці були відомщені, а ми продовжили свою службу, службу народові України, службу своїй Батьківщині!

Епілог

Кажуть: «Війни без втрат не буває!» або «Все у цьому житті має свою ціну!», так чому ми досі не вільні? Хіба малу ми ціну вже заплатили за наш суверенітет? Хіба мало було пролито крові за волю України? Вся наша історія – це смерть, біль, втрати і страждання! Яка ж тоді Ціна нашої Перемоги, нашої Волі?

